

нието Георги избѣгалъ въ селото си, което, по неговитѣ думи, въ никой случай не е било по-далечъ отъ три дни отъ Силистра. Но получили пакъ заповѣдь да вървятъ, и Симеонъ ги повелъ на бой. Въ това второ сражение българитѣ отстѣпили безъ сериозна среща и безъ загуби. Сведенията на войника Георги напълно се съгласуватъ съ фулденския лѣтописъ. Симеонъ следъ дветѣ сражения билъ принуденъ да се затвори въ Силистра. Заедно съ него или въ друга крепостъ е намѣрилъ убѣжище и Георги. И двамата тѣ не взели участие въ третото сражение.

И тѣй, маджаритѣ сж стигнали до Преславъ, следъ като обсадили Симеона въ Силистра, и не сж опленили цѣла България, а само североизточната ѣ частъ. Даже селото на Георги не е опленено отъ тѣхъ.

Следъ като казва, че Симеонъ билъ обсаденъ, Теофановиятъ продължателъ пише: „Маджаритѣ предложиха на императора да откупи плененитѣ българи. Той се съгласилъ и изпратилъ граждани да ги откупятъ. Тогава Симеонъ, унижавайки се, чрезъ друнгария Евстатия помолилъ императора за миръ. Императорътъ благоволилъ и изпратилъ Лъва Хиросфакта, за да сключи мира, а на доместика Никифора Фока и друнгария Евстатия заповѣдалъ да се върнатъ съ войскитѣ си. Симеонъ не удостоилъ даже съ приемъ Лъва, но го хвърлилъ въ затвора, предприелъ походъ противъ маджаритѣ“ и пр. Другитѣ лѣтописци повтарятъ сжщото. Краятъ на борбата така, както е описанъ отъ лѣтописцитѣ, съвсемъ не отговаря на последицитѣ, и затова се налагатъ обяснения.

Преди всичко важно е да се опредѣли, кога е поискалъ Симеонъ миръ. По-рано билъ изпратенъ за миръ Константинаки, когото Симеонъ затворилъ въ крепостта Мундрага. Явно е, че Симеонъ не е могълъ да се сношава съ него, иначе би се обърналъ къмъ него. Следователно, Симеонъ е поискалъ миръ, когато е билъ обсаденъ не въ Мундрага, гдето билъ Константинаки, а въ Силистра. Той се обърналъ къмъ друнгария — началника на флота, защото, докато маджаритѣ го обсаждали по сухо, последниятъ го обсаждалъ отъкъмъ Дунава и само чрезъ него е могълъ да се обърне къмъ императора.

Следъ като Симеонъ унижено просилъ миръ, ще да сж настанали събития, които сж го направили самоувѣренъ дотолкова, че е хвърлилъ въ затвора и втория императорски пратеникъ за сключване на мира.

Необяснимо е, какъ така императорътъ Лъвъ VI, който е написалъ стратегия, да оттегли маджаритѣ, флотата и сухоземната войска само заради това, че Симеонъ поискалъ унижено миръ. Ако българитѣ сж били съвършено разбити отъ маджаритѣ, какъ да си обяснимъ надменността на Симеона следъ това?

На тѣзи въпроси дава обяснение фулденскиятъ лѣтописъ. Въ него е писано: „За да си отмѣстятъ, гърцитѣ съ коварството си изпращатъ свои кораби при маджаритѣ и ги прекарватъ презъ Дунавъ въ българското царство. Пренесени въ голѣма сила, тѣ погубватъ българския народъ. Българитѣ, които се намираха въ походъ, бързатъ назадъ въ отечеството си, сражаватъ се съ неприятеля, разбити. И въ второто сражение победата не е тѣхна. Не знаейки какъ да намѣрятъ утѣха и срѣдства, тѣ всички тичатъ при стѣпкитѣ на стареца — краля имъ Михаила, — виновника на обръщението имъ въ истината — искатъ неговия съветъ. Михаилъ назначава тридневенъ постъ и заповѣдва да се покаятъ за нанесената на християнитѣ обида и да молятъ Бога за помощъ. Като извършватъ това, тѣ встѣпватъ въ жестокъ бой съ враговетѣ. Дветѣ страни се сражаватъ упорито, и най-после победата, макаръ и кръвопролитна, остава за християнитѣ (българитѣ). Кой би могълъ да изчисли загубитѣ на язичницитѣ-маджари въ станалитѣ сражения, когато на страната на българитѣ, които победиха, се оказаха паднали 20,000 конници“.